

Sygn. akt IV KK 401/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSA del. do SN Stanisław Stankiewicz

Protokolant Dorota Szczerbiak

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Jerzego Engelkinga
w sprawie **P. C.**

skazanego z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii i innych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 15 kwietnia 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 25 lutego 2014 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w T.

z dnia 25 października 2013 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonego P. C.
przekazuje Sądowi Okręgowemu w K. do ponownego
rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w T. wyrokiem z dnia 25 października 2013 r., uznał oskarżonego P. C. za winnego tego, że wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w dniu 19 lipca 2012 r. w T. posiadał 30,44 grama substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomani skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

1. uznał oskarżonego P. C. za winnego tego, że:
 - a. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w dniu 19 lipca 2012 r. w T., udzielił S. K. i A. M., substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 1,96 grama za kwotę 40 złotych,
 - b. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w okresie od 26 czerwca 2011 r. do marca 2012 r. w T., pięciokrotnie udzielił D. W., substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości po 1 grama dwukrotnie oraz 0,5 grama trzykrotnie za łączną kwotę 70 złotych,
 - c. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w okresie od 1 czerwca 2012 r. do 10 lipca 2012 r. w T., dwukrotnie udzielił A. M. substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 5 gram łącznie za kwotę 80 złotych,
 - d. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w okresie od 1 stycznia 2012 r. do 31 stycznia 2012 r. w T., udzielił J. M. substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 0,5 grama za kwotę 15 złotych,
 - e. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w okresie od 1 maja 2012 r. do 31 maja 2012 r. w T., udzielił J. M. substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 0,5 grama za kwotę 15 złotych,
 - f. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w okresie od 1 czerwca 2012 r. do 31 lipca 2012 r. w T., dziesięciokrotnie udzielił T. Ź. substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 10 gram, za kwotę 300 złotych,

- g. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w okresie od 1 marca 2012 r. do 31 marca 2012 r. w T. dwukrotnie udzielił K. B. substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości łącznie 1 grama za kwotę łącznie 40 złotych,
- h. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w okresie od 1 marca 2012 r. do 30 kwietnia 2012 r. dziesięciokrotnie udzielił P. C. substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości łącznie 5 gram za kwotę łącznie 150 złotych,
- i. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w okresie od 1 lipca 2011 r. do 18 lipca 2012 r. w T. trzykrotnie udzielił M. L. substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości łącznie 3 gram za kwotę łącznie 90 złotych, czym oskarżony P. C. wyczerpał znamiona przestępstw - trzykrotnie z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i sześciokrotnie z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., przy przyjęciu, że działał w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, tj. w warunkach ciągu przestępstw i za to na mocy art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 91 § 1 k.k. skazał go na jedną karę 1 r. i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
2. uznał oskarżonego P. C. za winnego tego, że wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w okresie od 1 marca 2012 r. do 31 marca 2012 r. w T. udzielił małoletniej M. M. ur. 21 sierpnia 1994 r. substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 0,1 grama, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
3. uznał oskarżonego P. C. za winnego tego, że:
- a. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w okresie od 1 stycznia 2012 r. do 29 lutego 2012 r. w T. udzielił D. W. substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w ilości 0,1 grama,

b. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w okresie od 1 czerwca 2012 r. do 10 lipca 2012 r. w T., dwukrotnie udzielił A. M. substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości po 0,1 grama każdorazowo,

c. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w okresie od 1 marca 2012 r. do 30 kwietnia 2012 r. w T., trzykrotnie udzielił P. C. substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości po 0,1 grama każdorazowo,

d. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w okresie od 1 czerwca 2012 r. do 31 lipca 2012 r. w T., dziesięciokrotnie udzielił P. M. substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości po 0,1 grama każdorazowo,

czym oskarżony P. C. wyczerpał znamiona przestępstwa - jednokrotnie z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz trzykrotnie z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., przy przyjęciu, iż działał w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, tj. w warunkach ciągu przestępstw i za to na mocy art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazał go na jedną karę 1 r. pozbawienia wolności;

4. na mocy art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności wymierzone w pkt 1 - 4 wyroku i orzekł wobec oskarżonego P. C. karę łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

5. na mocy art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w związku z popełnieniem przestępstwa opisanego w pkt 1 wyroku, orzekł wobec oskarżonego P. C. na rzecz Skarbu Państwa przepadek substancji psychotropowej w postaci amfetaminy;

6. na mocy art. 44 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego P. C. środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa 4 woreczków, w których przechowywana była substancja psychotropowa w postaci amfetaminy w związku

ze skazaniem P. C. za przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

7. na mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego P. C. środki karne w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowych uzyskanych z popełnionych przestępstw: [...]

8. na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu P. C. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 19 lipca 2012 r. do dnia 13 lutego 2013 r., uznając orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności za wykonaną w tej części;

9. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego P. C. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe obejmujące opłatę w kwocie 400 złotych i wydatki w kwocie 1238,10 zł.

Od wyroku tego apelację złożył obrońca P. C. Zaskarżył wyrok w części dotyczącej wymiaru kary i zarzucając:

1. obrazę przepisów prawa materialnego:

- art. 53 k.k. poprzez przekroczenie przy wymiarze kary relacji między dolegliwością kary a stopniem winy oskarżonego oraz niewzięcie pod uwagę celów zapobiegawczych i wychowawczym w stosunku do oskarżonego, gdyż wymiar kary dwóch lat i dwóch miesięcy jest zabiegiem sztucznym uniemożliwiającym rozważania Sądu I instancji w przedmiocie warunkowego zawieszenia wykonania kary.

- art. 69 § 1 i 2 k.k.

2. rażąco niewspółmierność kary w stosunku do przypisanych oskarżonemu czynów,

wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności i warunkowe zawieszenie jej wykonania, względnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w K., po rozpoznaniu apelacji obrońcy P. C., wyrokiem z dnia 25 lutego 2014 r., zaskarżony nią wyrok utrzymał w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 25 lutego 2014 r. kasację złożył obrońca skazanego P. C. i **zarzucając**,

1. obrazę przepisów prawa materialnego:

- art. 53 kk poprzez przekroczenie przy wymiarze kary relacji między dolegliwością kary a stopniem winy oskarżonego oraz niewzięcie pod uwagę celów zapobiegawczych i wychowawczych w stosunku do skazanego. Wymierzenie kary dwóch lat i dwóch miesięcy jest zabiegiem sztucznym uniemożliwiającym rozważania Sądu I instancji w przedmiocie warunkowego zawieszenia wykonania kary,

- art. 69 § 1 i 2 k.k. poprzez „sztuczny zabieg” dokonany przez Sąd I instancji polegający na tym że wymierzona kara powyżej dwóch lat przekreśla możliwość rozważania w przedmiocie jej warunkowego zawieszenia względnie możliwość warunkowego jej zawieszenia po dwukrotnym jej odroczeniu,

2. rażące naruszenie przepisów postępowania poprzez przyjęcie, iż P. C. był uprzednio karany mimo że upłynął okres warunkowego zawieszenia wykonania kary który skutkuje tym iż skarżącego uważa się za niekaranego, **wniósł** o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania celem sprawdzenia okoliczności podniesionej w apelacji i na rozprawie odnośnie faktu uprzedniej niekaralności.

W pisemnej odpowiedzi na tę kasację, Prokurator Prokuratury Okręgowej, wniósł o uznanie kasacji za zasadną, uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu. Takie też stanowisko zajął Prokurator Prokuratury Generalnej obecny na rozprawie kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Odnosząc się do zarzutu z pkt. 1 kasacji należy stwierdzić, iż nie zasługuje on na uwzględnienie, gdyż jest w istocie zarzutem rażącej niewspółmierności kary. Tymczasem już w okresie międzywojennym w doktrynie i orzecznictwie Sądu Najwyższego, dominował pogląd, że przepis art. 510 lit. a k.p.k. z 1928 r., określający podstawy kasacji, przewidywał jedynie kontrolę prawidłowości zastosowania ustawy, a więc w zakresie wymiaru kary, jedynie zachowania rodzaju oraz minimalnej i maksymalnej granicy kary, grożącej za dany czyn. Jak zauważał L. Peiper pod kategorią uchybień kasacyjnych ujętych w art. 510 lit. a k.p.k. należy

rozumieć: skazanie za czyn nie stanowiący przestępstwa, błędną kwalifikację prawną czynu, orzeczenie, że czyn posiadający wszelkie znamiona przestępstwa nie podpada pod ustawę karną oraz **wyłącznie przekroczenie granic ustawowego wymiaru kary, czy to na korzyść czy to na niekorzyść oskarżonego, jak też wymierzenie kary w ogóle lub dla danego przestępstwa nie przewidzianej.** „Natomiast wymiar kary w granicach ustawy pozostawiony jest uznaniu sądu i dlatego w szczególności nie stanowią podstawy kasacyjnej: a) zarzut zbyt niskiego wymiaru kary i nieuwzględnienia okoliczności wykluczających nadzwyczajne prawo łagodzenia kary, b) nieuwzględnienie dalszych okoliczności łagodzących, które mogłyby ewentualnie wpłynąć na jeszcze znaczniejsze obniżenie kary, c) przyjęcie bezpodstawne braku szkody, jako okoliczności łagodzącej, d) nieuwzględnienie przy wymiarze kary niewinnej rodziny, e) zarzut, że nie zawieszono wykonania kary, gdyż zawieszenie jej wykonania jest prawem a nie obowiązkiem sądu” (L. Peiper, Komentarz do kodeksu postępowania karnego i przepisów wprowadzających tenże kodeks, Kraków 1933, s. 761-762).

Również współcześnie kasacji nie można oprzeć na zarzucie rażącej niewspółmierności kary. Wolno w skardze kasacyjnej kwestionować orzeczoną prawomocnie karę, jeśli podnosi się zarzuty rażącego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, a uchybienia te mogły spowodować wymierzenie rażąco niewspółmiernej kary. Chodzi oczywiście o uchybienia, jakich miał się dopuścić sąd odwoławczy (art. 519 zd. pierwsze k.p.k.). W uzasadnieniu wyroku z dnia 31 maja 2001 r., IV KKN 67/2001, Sąd Najwyższy wskazał, że zawartego w art. 523 § 1 *in fine* k.p.k. zakazu wnoszenia kasacji „wyłącznie z powodu niewspółmierności kary” nie należy rozumieć ani jako całkowitej niemożności zaskarżenia orzeczenia co do kary, skoro użyto tu wyraźnie słowa „wyłącznie”, ani - a contrario - że dopuszczalne jest powoływanie się w kasacji na niewspółmierność kary, jeżeli tylko zarzutowi temu towarzyszy zarzut inny, odnoszący się do obrazu prawa materialnego lub procesowego, choćby nietrafny. Wspomniany zakaz oznacza natomiast, że można kwestionować w kasacji karę wymierzoną prawomocnym wyrokiem, ale tylko wówczas, gdy w zasadny sposób podnosi się zarzuty rażącego naruszenia prawa materialnego bądź procesowego, które to uchybienia mogły spowodować wymierzenie kary rażąco niewspółmiernej.

Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, że nie jest dopuszczalne omijanie zawartego w art. 523 k.p.k. zakazu wnoszenia kasacji wyłącznie z powodu niewspółmierności kary, przez podnoszenie zarzutu naruszenia prawa materialnego, a mianowicie przepisów kodeksu karnego dotyczących dyrektyw sądowego wymiaru kary. Taki zarzut ma w istocie charakter zarzutu przewidzianego w art. 438 pkt 4 k.p.k., czyli zarzutu „rażącej niewspółmierności kary”, a nie zarzutu „naruszenia prawa materialnego”. Wskazywano, że gdy chodzi o ocenę surowości kary w aspekcie tzw. ogólnych i szczególnych dyrektyw sądowego wymiaru kary, w tym przy uwzględnieniu przepisów pozwalających na zasadach fakultatywnych łagodzić (obostrzać) kary (a także odstępować od jej wymierzenia lub stosować dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia kary), to nie można mówić o rażącym naruszeniu prawa, w wypadku wyrażenia przez sąd zapatrywań odmiennych od prezentowanych w kasacji.

W postanowieniu z dnia 14 lipca 2009 r., IV KK 100/09, Sąd Najwyższy oddalając jako oczywiście bezzasadną kasację, w której zarzucono rażące naruszenie art. 53 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. poprzez niezastosowanie zasady pełnej absorpcji przy wymierzaniu kary łącznej stwierdził, cyt. „że jakkolwiek kasacja została formalnie oparta na zarzucie obrazy prawa materialnego - art. 53 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k., to przecież trzeba pamiętać, iż zarzut obrazy prawa materialnego może być zasadny jedynie wówczas, gdy dotyczy zastosowania lub niezastosowania przepisu zobowiązującego sąd do jego bezwzględnego zastosowania. Art. 53 § 1 i 2 k.k. określa ogólne zasady wymiaru kary, zaś art. 86 § 1 k.k. dotyczy reguł orzekania kary łącznej. Te przepisy nie zawierają nakazu kierowania się przy wymiarze kary łącznej dyrektywą tzw. pełnej absorpcji. Nie można zatem wywodzić, iż w niniejszej sprawie nieposłużenie się przez Sąd I instancji (stanowisko to zostało zaakceptowane przez Sąd II instancji) tą dyrektywą stanowi jakiegokolwiek naruszenie prawa materialnego”. Sąd Najwyższy w kilkuset powszechnie dostępnych orzeczeniach wyjaśniał, że zarzut obrazy prawa materialnego może być zasadny tylko wówczas, gdy dotyczy zastosowania lub niezastosowania przepisu zobowiązującego sąd do jego bezwzględnego respektowania. Jeżeli natomiast w ustawie przewidziane jest tylko fakultatywne

zastosowanie określonego przepisu prawa materialnego, to przez jego niezastosowanie sąd nie dopuszcza się obrazy prawa.

Natomiast na uwzględnienie zasługiwał zarzut z pkt. 2 kasacji obrońcy skazanego P. C.

Poza sporem jest, że Sąd Okręgowy w K., rozważając zarzuty zawarte w apelacji i nie dzieląc argumentacji przemawiającej za złagodzeniem orzeczonej kary łącznej wskazał, że cyt. „Niewątpliwie okolicznością obciążającą jest wcześniejsza kilkukrotna karalność oskarżonego za przestępstwa naruszające różne dobra prawne. Istotny jest również motyw działania oskarżonego traktującego popełnianie przestępstw jako źródło utrzymania, co wskazuje na dużą łatwość do podjęcia decyzji o popełnieniu przestępstw, pomimo iż był wcześniej niejednokrotnie skazany także na kary z warunkowym zawieszeniem ich wykonania i oddany w okresie próby pod dozór kuratora. Taka postawa sprawcy niewątpliwie świadczy o jego wysokim stopniu zdemoralizowania. Podnoszona natomiast przez apelującego na rozprawie odwoławczej okoliczność, iż jeden z wyroków skazujących dotyczących oskarżonego uległ zatarcu nie ma w ocenie Sądu Odwoławczego istotnego znaczenia w niniejszej sprawie, albowiem jak wynika z karty karnej (k. 459) oskarżony karany był pięciokrotnie, a zatem zatarcie jednego ze skazań nie stanowi okoliczności, która miałaby istotny wpływ na wymiar kary” (cytat ze strony 9 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Analiza zaś karty karnej skazanego P. C., według stanu na datę orzekania przez Sąd Okręgowy w K., wskazuje, iż P.C. nie był, jak wywodzi jego obrońca osobą niekaraną, nie był też, jak przyjął to Sąd Okręgowy osobą pięciokrotnie karaną. Zatem podniesiony w apelacji zarzut rażącej niewspółmierności kary, nie został należycie rozpoznany przez Sąd Okręgowy. Doszło zatem do rażącej obrazy art. 433 § 2 k.p.k., co w realiach sprawy (por. treść zacytowanego fragmentu uzasadnienia zaskarżonego wyroku), miało istotny wpływ na treść zapadłego wyroku.

Obrońca wywodzi, iż sąd dopuścił się rażącego naruszenia przepisów postępowania poprzez przyjęcie, że P. C. był uprzednio karany, mimo, iż upłynął okres warunkowego zawieszenia wykonania kary, który skutkuje tym, że skazanego uważa się za niekaranego. Przy tym obrońca skazanego nie precyzuje, którego skazania z karty karnej to dotyczy. Jak wynika z karty karnej skazanego P. C. (k-

459) - był on skazany pięciokrotnie. Jeżeli chodzi o skazania wyrokami Sądu Rejonowego w T. zapadłymi w 2010 r. o sygnaturach: II K 200/10 i II K 239/10, które prawdopodobnie zamierzał wskazać obrońca, stwierdzić należy, że w pierwszym przypadku wyrok Sądu Rejonowego w T. z dnia 17 maja 2010 r. uprawomocnił się 11 czerwca 2010 r. P.C. tym wyrokiem został skazany na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat. Zatem zgodnie z treścią art. 76 §1 k.k. zatarcie tej kary nastąpiło z dniem 11 grudnia 2013 r. Jeżeli chodzi o kolejne skazanie P. C. przez Sąd Rejonowy w T. z dnia 14 czerwca 2010 r., gdzie wyrok uprawomocnił się 22 czerwca 2010 r., którym to wyrokiem P. C. został skazany za czyn z art. 288 § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, to stwierdzić należy, że zgodnie z powołanym art. 76 k.k. zatarcie skazania nastąpiło z dniem 22 grudnia 2013 r.

Zatem w momencie wyrokowania przez sąd I instancji oba wymienione skazania nie zatarły się. Natomiast w chwili wyrokowania przez Sąd Okręgowy nastąpiło zatarcie tych skazań. Natomiast jeżeli chodzi o skazanie wyrokiem Sądu Rejonowego w T. z dnia 10 października 2011 r., sygn. II K 700/10, za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 224 § 2 k.k., na karę grzywny w wymiarze 60 stawek po 10 złotych każda, na chwilę wyrokowania sądu odwoławczego nie uległo ono zatarciu, gdyż w myśl art. 107 § 4 k.k. w razie skazania na grzywnę albo karę ograniczenia wolności, zatarcie skazania następuje z mocy prawa z upływem 5 lat od wykonania lub darowania kary albo od przedawnienia jej wykonania; na wniosek skazanego sąd może zarządzić zatarcie skazania już po upływie 3 lat. Natomiast, jak ustalono skazany P.C. uiścił grzywnę w sprawie oznaczonej sygnaturą II K 700/10 w dniu 13 marca 2013 r.

Poza sporem jest, że Sąd Okręgowy rozpoznając apelację obrońcy P. C. miał obowiązek zbadać, czy skazania wymienione w danych o karalności, już się zatarły i ustalić jak w dacie wyrokowania przedstawia się sytuacja co do karalności P. C.

Z akt sprawy wynika, iż karta karna, znajdująca się na k. 459 akt, została uzyskana 10 września 2013 r., natomiast Sąd Okręgowy wydał wyrok w dniu 25 lutego 2014 r. Nawet gdyby ten Sąd nie zwracał się o kolejną kartę karną dotyczącą

P. C., a przeprowadził dokładną analizę w oparciu o znajdującą się w aktach sprawy informację z Krajowego Rejestru Karnego, mógł ustalić, które ze skazań wskazanych w danych o karalności zostały zatarte. Ponieważ zatarcie skazania Sąd Okręgowy winien uwzględnić z urzędu, nieprawidłowe i niepełne stanowisko obrońcy P.C. o zatartiu tylko jednego z wcześniejszych skazań nie było dla tego Sądu wiążące.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy z mocy art. 537 § 2 k.p.k. orzekł jak w wyroku.